

סמל קרמיש אליהו (אלי)

2179864

בן בתיה ויוסף

נולד ב- יי' אב תש"י"ד 9.8.1954

התגייס לצה"ל בפברואר 1973

נפל ב- כ"ז ניסן תשל"ה 7.4.1975

בעת מילוי תפקידו.

קרמייש, אליהו ("אללי")

בן יוסף וכתיה. נולד ביום י' באב תש"ז (9.8.1954) בירושלים. למד בביית-הספר היסודי 'בית הילדי' ובגימנסיה העברית שכירושלים. אללי גויס לצה"ל בפברואר 1973 והתנדב לחטיבת גולני. הוא סיים את הטירונות בהצלחה על-虽א הקשיים הרבים שנתקל בהם – פיסיים וروحניים. חוסנו הנפשי הרב אפשר לו להתגבר על המסעות הקשיים ועל התרגילים המפרכים. אך הבעיות העיקריות היו הקשורות בחוסר כישורנו לעבודת-יכפויים. כבר בילדותו נתקל בקשישים בחוג למלאכת יד בבית הספר ובפעולות שונות בתנועת הנוער 'הצופים' שהיה חבר בה. בצעא נאלין לתרגל פעמים רבות פירוק נשק והרכבתו ופעלות שונות הקשורות בהרכבת מכשירים. תודות למאציו הרבים והכלה-ינלאים התגבר על כל הקשיים, ובסיום הטירונות לא היה שונה מכל חיל אחר. אללי היה אדם נוח לבירות והתחביב עד-מלה רעל חבריו ועל מפקדיו. בתפקידי השווים הצליח לרכוש את אמון מפקדיו ונודע כחיל מסור וממושמע.

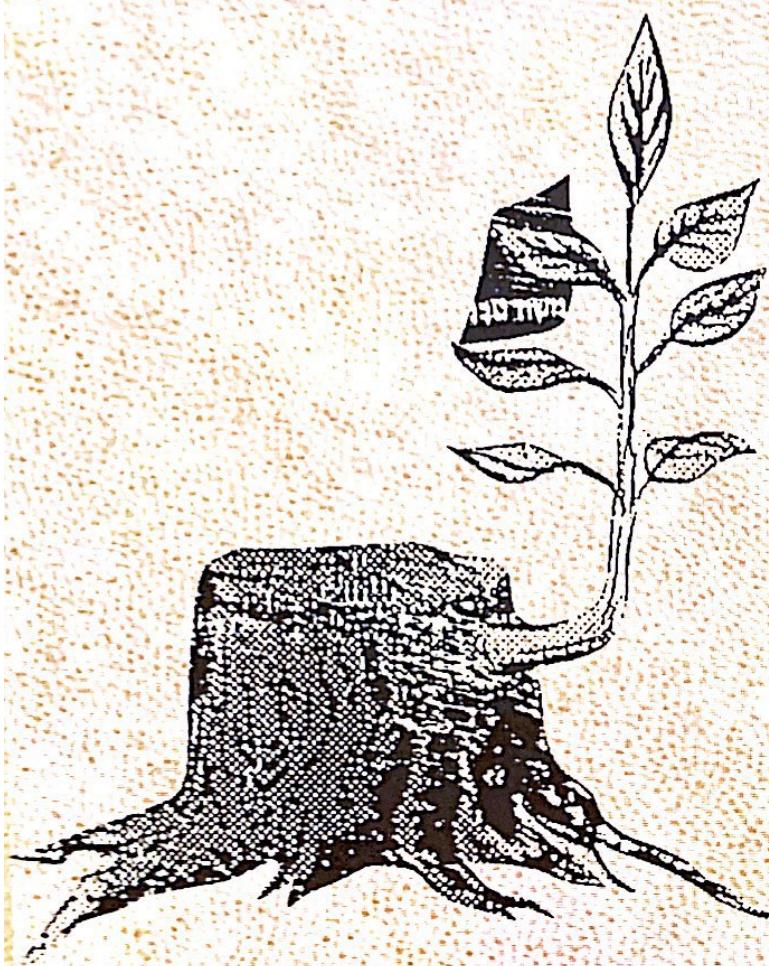
ביום כ"ו בניסן חשל'ה (26.4.1974) נפל אליהו בעת מלאי תפקידו ברמת-הגולן. הובא למנוחת-עלומים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל שכירושלים. השאיר אחריו הורים ואח.

במנצחים נחומים למשפחה השcolaה חבר מפקידהיחידה: "אללי צעד אנתנו דרכ ארוכה, דרך של אימונים מפרכים ושל מבצעים רבים שנערכו מעבר לגבול. בכל אלה התבבלת כלוחם מעולה וכמפקד שהוכיח מסירות וכוח-רצון מעולה. תעיד על-כך. יותר מכל, העובה שעוזר בטרם הוסמך כמפקד בפעולות מבצעית פיקד על צוות שככל מפקדים מוסמכים. אולם, יותר מכל בלט אליו כ אדם וכחבר, כ אדם שאיכפת היה לו מכל הסובב אותו בצבא ובמדינה וכחבר שאזנו קשובה תמיד לביעות חבריו וחיליו".

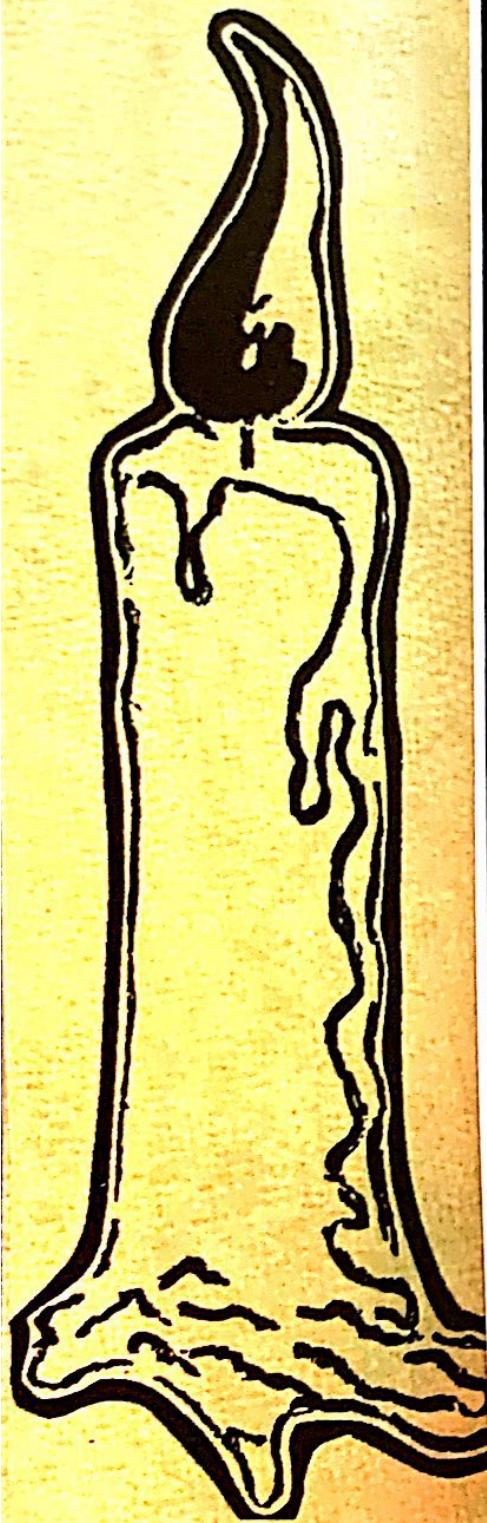

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של החטיבה גולני במלחמות העצמאות היה מונע ורב-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותן הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרכבי הנילול והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחיימה ארוכים בני עיר רבים ואר עולים חדשניים אנשי נח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבה גולני בחרות רבות, אשר שירותו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או כובשות קרבנות. כבר במלחמות העצמאות הייתה החטיבה גולני כור היתוך לילדי הארץ ולבני העליות השונות. בסיכון המבוגא שכחוב נחום גולן לספר "אלין ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמושורי העמקים, ובמרכזי הנגב הרחכנו אופקים - התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגليل היא שונתה לחטיבה את צביונה וחותמה המיחודת, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן הייתה החטיבה כפרית ונאמנה לעורכים שינוי בגושי התשתיות אלו. צינו אותה תוכנותיו של עובדי האדמה ויושבי-הכפר: עקשנות, צמיהות, שימושה, שורשיות ושקט..."

באמון ובעירה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרכות של החטיבה"; עשרות אטריקרב, מאות פעולות ומכצעים ואלף ומאה חללים; הם עדות>Namaה ומחייבת למסורת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעלות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רכבותיו יוצאי החטיבה, הווכרים בנוסטלניה ובאהבה את תקופת שירותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדר או הייתה ב"אמון ובשינה". לאלו שבשבב שנתי קבוע היו "עלים לקו" יורדים לאמון, יוצאים ל"רnilah" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדר או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שירותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום היפורים; במלחמת ההשתה ובמרדרפים, במבצע ליטאנו או של"ג במלחמת לבנון או ב"שיטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתקבשות ובס��ן גיגועים על אותם הימים; על סיורי-בוקר, וה"סירות האלים", על התצפית והמארב, על נוטי-הלילה ושגרת המזובב... ויעלו על נס את החברות והאהוה, ותחושת ההשתיכות והגאות, בפלוגה, בגוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירויות, המתנה וה"شمונות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עםם עם כל הזכרונות את ה"קייטבק" הפק"ל והתוד"ל, שקייניה מדימ ודרגות, אפוד-מנגן, שישב, קסדה ואין-יספור חוויות...

על כן ראוי לספר על אותם אלפְּלֹוחִים, שלא חסכו זיעה וכל מאמצ, וחוזו רטובים, מריצת-יללה, מסע מעמטו, מעשרות אימוניות; אמונה "יבש" ו"רטוב", אימון-הפרט, ואמון החטיבה; אימוניים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-מבוצר, בשיטה בניו, במידבר ובהר... אמון בנגב, בגליל או ברמה, אמון בשט"פ עם שרין, תותחים או עם הנדסה... מעבר שדות-יםוקשים ולהימנה בתעלות, לחימה בצוות-יקtan, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-יקל, מימה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פואצים" ומחסניות מלאות "ניתבים"... עם וشك אישין, "עווי", "סטן", "צ'כי", "אפ-אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"ב, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגואה את ה"כומתה החומה"...

ל להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסירות ב"עrgb" בפלוגת-הקשר, פלוגת הנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חותם, אפסנאי, ש.ג. או קש, להפעיל אלמ"ח מתוחכם ולבנות "עובדות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור-מלך וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" /או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכ"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" וו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אמון ושינה"...

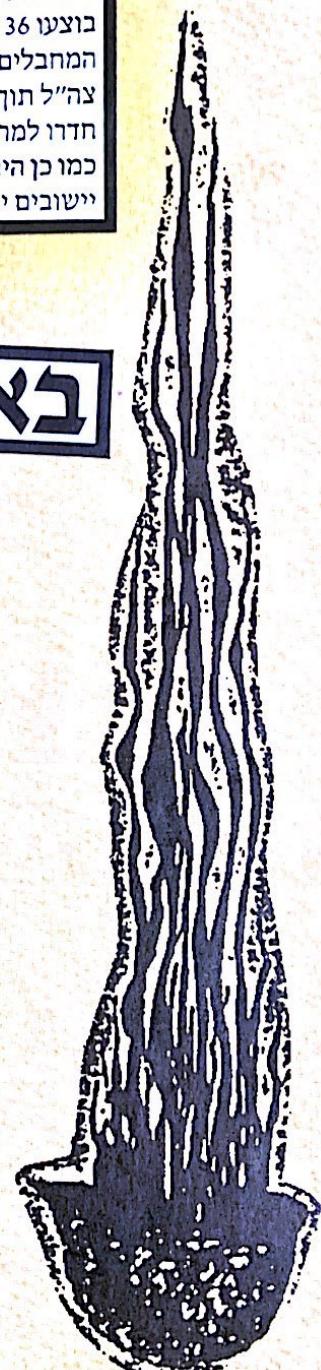
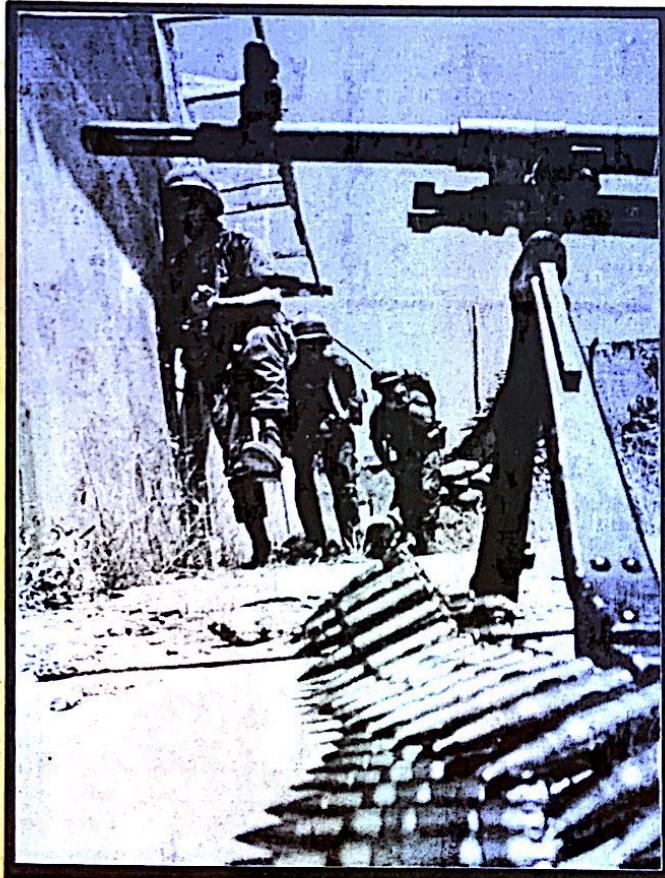
פעלות מבצעית של החטיבה בעת שירותו הצבאי 1973-1974

המתקב בארגוני המחלבים (1974-1978)

בתקופת השנים 1974 עד 1978 (בין מלחמת יום הכיפורים ומבצע ליטאנו), נמשך המתקב הצבאי נגד ארגוני המחלבים, וכל הפעולות המבצעית של לוחמי גולני באוטה תקופה בין "אמון קיז" ל"אמון חורף" התמקדה בסירושים, מארבים, חדרות ופשיטות נגד בסיסי מחלבים בדרום לבנון, ובקרבות לחילוץ בנייערובה ב"פיגועים מיקוח" בתחוםי ה"קו הירוק".

בתוצאה מן הפעולות החבלנית נהרגו באוטה תקופה (1974 עד 1978) 221 ישראלים וכמה 63 חילילים, ו-1072 נפצעו בהם 173 חילילים. כ-460 מחלבים נהרגו (מהם כ-300 ב"מבצע ליטאנו") ו-96 נעצרו. שנות השיא של הפיגועים הרצחניים היו בשנים 1974-1975-1975 במהלן בוצעו 36 חדרות של חוליות מחלבים מלכון, מסורה ומירדן. רוב המחלבים, שחצאו את גבול המדינה, נהרגו על ידי כוחות מרדרף של צה"ל תוך שעوت ספורות ממועד כניסה לשטח המדינה, אך מיועטם חדרו למרכז אוכלוסייה ויישובים וביצעו מעשי טבח לא אבחנה. כמו כן היו בשנים 1974-1975-1975 170 הפוגות על "קטיושות" על יישובים ישראליים בצפון הארץ; רובם כולם נורו מתחום דרום לבנון.

באמונים

חסימת "גבול הצפון" (1975-1976)

בקבוצת הפעילות הנמרצת של ארגוני החבלה בשנים 1974-1975, נערכו כוחות פיקוד צפון ובכולם לוחמי גולני למבצע צבאי והנדסי לחסימת גבול הצפון בשנים 1975-1976. כמשמעותו היה היערכות על רועות הבטחון ובכולם ייחודה ח"ר מעולות כמו סיירת גולני, למיניהם פיגועים מיקוח ופיגועי-טבח.

בתקופה פיקודו של אל"מ חיים בוניימי (1975-1976) ביצעו יחידות שונות של החטיבה פשיטות על הכפרים הלבנוניים: טيبة, שובה, מג'דל-זון, עיתה-א-ישעב; ביזמתו בוצעו שירות חדיות, מארבים, סיורים-אלימים ופצעות-מנוע שוונות, שצמצמו עד למינימום את מספר חלליות המחלבים, שהצליחו להזרם מזרום לבנון דרך "דרך המעורכת" של גבול הצפון. בגל הצלחת צה"ל במבצע חסימת גבול הצפון עשו המחלבים מאיץ גדול לחדרו מן הים ולפגוע ברכיווי אוכלוסייה במישור החוף, ואף זכו במספר הצלחות בגירה זו: הרצח בנירה (25.6.1974), הטבח במלון סבי (5.3.1975), הפינווע ככבישיהחוף (11.3.1978) – "אוטובוס הדמים". בהדרגה נחסמה גם גיורת-החוף לחדיות מחלבים על-ידי מערך בלילה משותף של חיל-הים וכוחות אחרים ובכולם גם לוחמי חטיבת גולני.

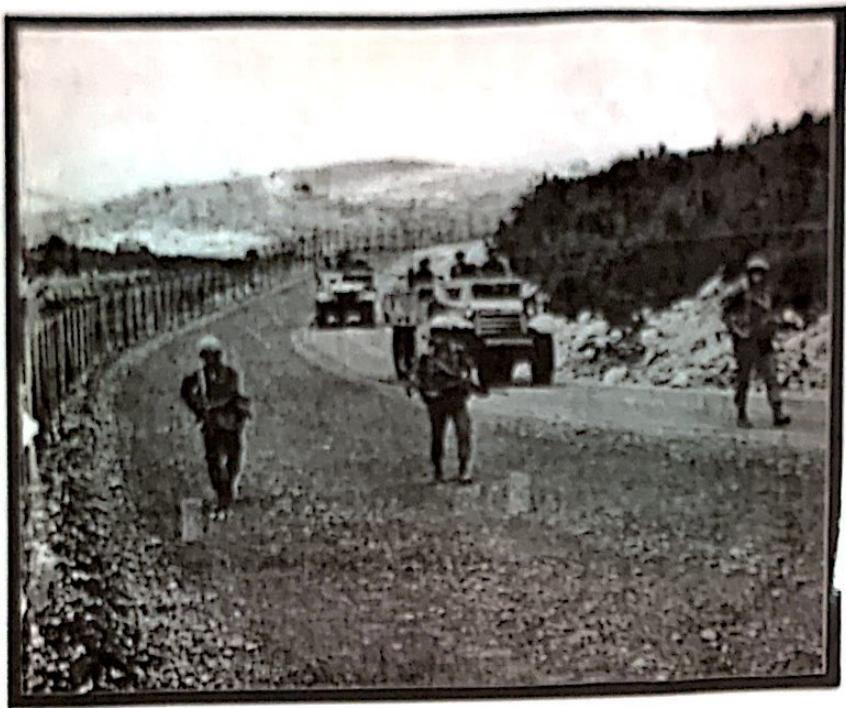

הלחימה ב"פיגועים מיקוח" של המחללים (1974-1975)

בארבעה מקרים של "פיגועים מיקוח" של לחימה קשה, מסובכת, מורכבת ומסוכנת נטלו חיל לוחמי נלוי בשיטות 1974-1975. הקרב הראשון התחולל בקריות'מונה בין 1 באפריל 1974, כאשר שלושה מחללים השתלטו על שני בתים בעיר. הרט 16 אודחים ופצעו 12, עד אשר כוח של לוחמי סיירת נלוי הרנו אותם כשהוא מאבד שני הרוגים ושני פצועים. בקרב השני פעלו לוחמי הד"ג מר המעופף" נגד שלושה מחללים שהשתלטו על בית מנורום בגהיה ב-2 ביוני 1974 ורצחו אם עם שני ילדים. גם קרב זה הסתיים בהריגת המחללים כאשר לכוחותינו היו הרוג אחד וחמשה פצועים. ב-19 בנובמבר 1974 הרנו לוחמי נלוי ללא פגעם שלושה מחללים שהשתלטו על בית מנורום בביית'שאן. ארבעה אורחים נהרגו ועשרה נפצעו, מרבית הפצועים מערבים בכפר ייבל, הרנו שני אורחים ופצעו שלושה. בפרצה של לוחמי ה"סיירת" נהרטו ארבעת המחללים. חיל אחד נהרג, ושלושה נפצעו. במקביל למאבק המתמשך במחללים הופעלה מינויוар 1976 "מדיות הגדר הטובה" למען תושבי המובלעת הנוצרית בדרכם לבנון.

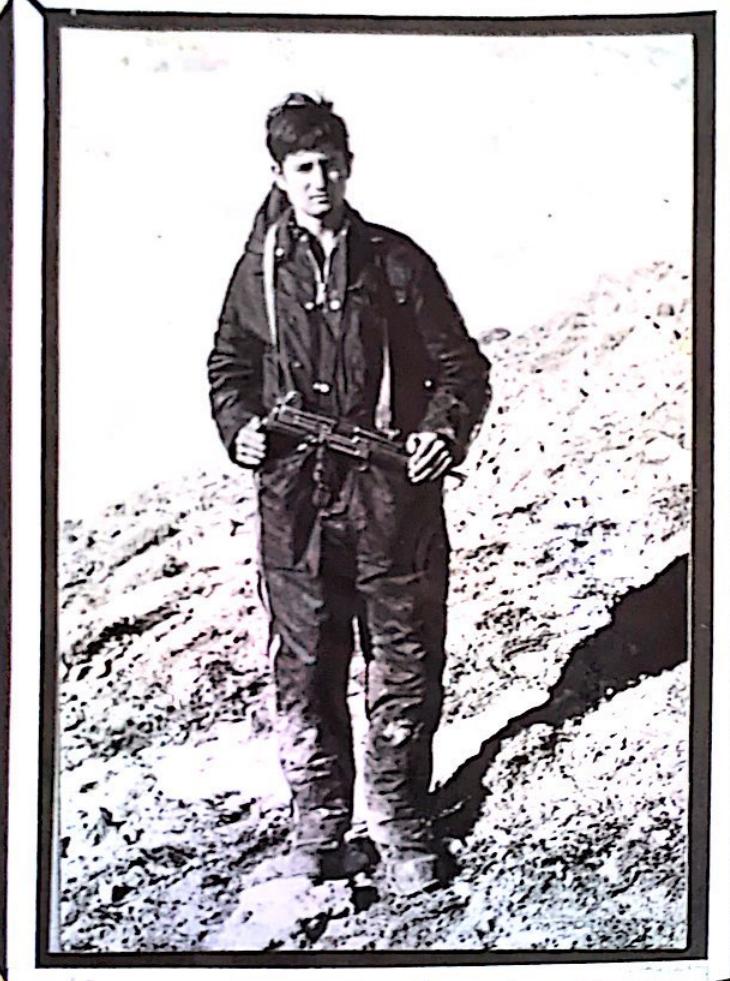

בתעסוקה מבעית

"יהי זכרו ברוך"

ת.ג.צ.ב.ה
קרמיש אליהו
1954-1975

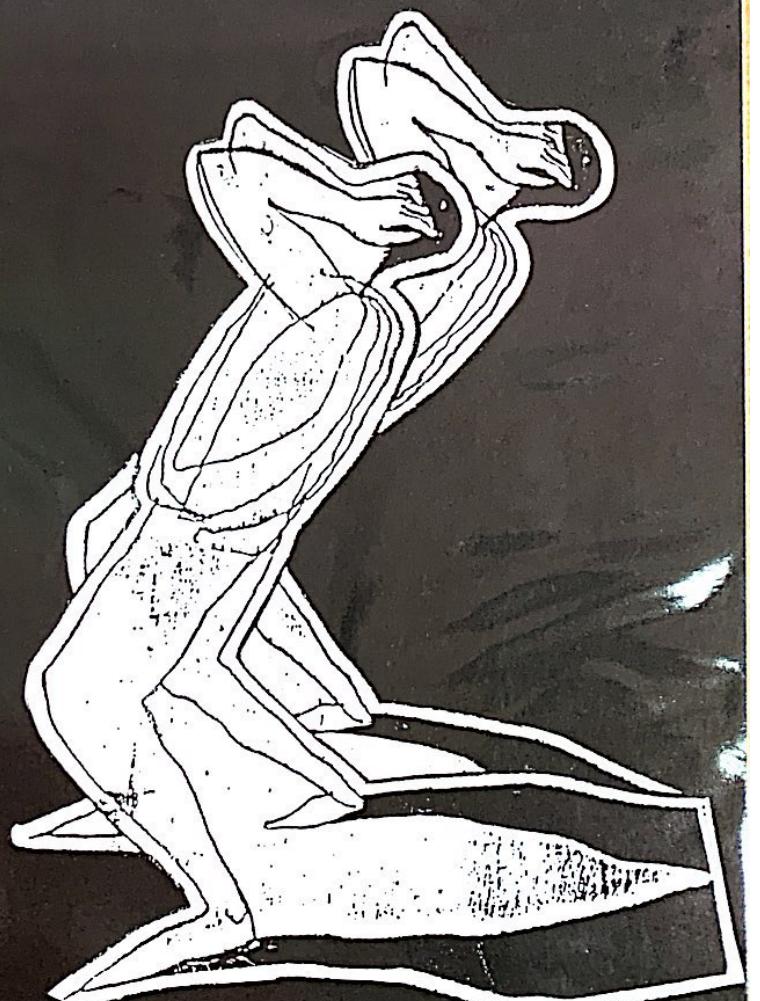
לה הקיום גאנצלויף, מיתכם
את הפט הילקלויף, יאַפֿאַךְ
?נאָט"י יאַלְאַי גאנַכְזַה גַּרְמַנְגָּוָת
כַּן אַפְּה רַיאַל וְתַקְוָתַה לְחוֹקָות
יַיְהֵי שָׁם חַוְלָגָן יַיְהֵי שָׁם יַיְהֵי
קְהַולְגָן הַלָּה כָּרֶסֶת קְהִימָה קְיִימָת
יַיְהֵי לְזִימָה קְסָה לְזִימָה וְתַכְפִּית לְחַלְאוּת
אַל מְלָכָלָה גַּגְמַתָּה קְסָה פְּנָכָות
כִּי גַּעֲנִיאָה בְּזִיגְיָה וְגַעֲנִיאָה קְוָרָת
תְּרַגְּנִיאָה הַעֲרִיאָה כְּפָדָה דְּלַקְלָוָת
וְתַהְנוּלָה

כשאמרו שהוא מת
לא האמנו שזו אמת.
כשסיפרו שהוא כבר לא חי,
רק שאלנו איך ומתי.
ורק כשהצעדנו אחר ארונו,
חשו באבדנו.

גם אחרי שהוא נפטר,
עוד לא קלטנו שזה נגמר.
יותר הוא לא יבוא הביתה בחופשה,
יותר לא נכיר חברה חדשה.
שוב לא יחיד חיוך מוכר ורחב,
יותר לא נקבל ממנו מכתב.

יום אחרי יום עבר
והוא כבר לא חוזר,
וain מה לעשות
אי אפשר להתוכח עם עובדות.

בחוץ החיים נמשכים כסידром
והוא, מעבר לנדר קבור בין כולם.
לפעמים התקווה נשארת,
אולי נשמע את נקישתו המוכרת,
אולי יכנס מבعد לדלת,
לבוש בחולצת תכלת
מוחיך את חיוכו המוכר הגדול
שואל, ומה עצב הצל ?

שוב י חוזרו החיים לסייעם
ונחיה כל יום כך סתם.
אבל לא,
המציאות אינה כזו.

קרמייש אליהו ז"ל

"יְהִי זָכְרוֹ בָּרוֹךְ"

אנן לא יכולים לבחרור,
והוא כבר לא יחזור.

